

[Korsgaard.]

ærede Minister gør sig til Talsmand for, erfaringsmæssigt Pengene ud af Landmandsbanken, trods det, at der ikke er sund Sans deri, da Staten staar som Sikkerhed for, at de paagældende faar deres Penge. Altsaa sammenlagt kan jeg ikke skønne rettere end, at Ministerens Stilling til hele denne Sag har været i høj Grad skadelig for Banken.

Nu har vi saa at behandle det Forslag, som ligger paa Tingets Bord, et Forslag, der ikke egentlig er noget Forslag, men som dog paa et Punkt efter min Mening er nogenlunde saa uheldigt som vel muligt, idet der i Lovforslagets § 7 siges, at til et vist Tidspunkt skal i hvert Fald Banken likvidere, uden Hensyn til hvorledes det i øvrigt gaar. Kunde det mon tænkes muligt, at nogen Mand, som man vilde anse for nogenlunde forstandig, sidende med en Forretning, som i og for sig er en god Forretning, skulde sige: Ja, jeg vil nok have Forretningen solgt; men eet er givet, at kommer der ingen og vil købe den før om tre-fire Aar, saa skal den i alt Fald nedlægges? Jeg spørger: Mon det kan være tænkeligt, at ret mange private Mennesker vilde handle saadan? Jeg tror det ikke. For det er jo givet, at med den Bestemmelse i Løven vil alle gode Engagementer i Løbet af ganske kort Tid skyndsomst forsvinde fra Banken; thi naar de har over deres Hoved det sikre, at hvad der end sker, om der kommer en Køber eller ej — naar der er gaaet saa og saa mange Aar, har de i alt Fald ikke den Bank at falde tilbage paa, maa det virkelig i høj Grad virke opfordrende for de paagældende til snarest muligt at søge en ny Bankforbindelse.

Jeg mener altsaa, at Ministerens Handlinger overfor Banken har været uheldige. Jeg mener, at Ministerens Forslag, for saa vidt det kan kaldes et Forslag, indeholder Bestemmelser, der er højst uheldige. Ikke desto mindre er det vel formentlig nok Hensigten, at Forslaget føres frem til Udvalgsbehandling; og man sætter sig da, 15 Mennesker, rundt om et Bord, og jeg vil antage, at man ser paa hinanden og uvilkaarlig spørger hinanden: Hvad saa? For det er efter min Mening Kendsgerningen, som ogsaa nævnt af det ærede Medlem Hr. Axel Dam, at de Handlinger, som skal foretages i denne Forbindelse, kan i Kraft af deres Natur ikke foretages af et Rigsdagsudvalg. Et Rigsdagsudvalg og Rigsdagen som Helhed maa i denne Forbindelse vente paa positive Forslag,

som de efter min Overbevisning ikke kan sidde og lave. Om der saa kommer dumpende saadanne Forslag ned — det kan man jo haabe; men jeg kan ikke nægte, at med den Ledelse af Forholdene, som den højtærede Handelsminister hidtil har vist, da nærer jeg ingen stor Tro til, at der kommer noget særdeles godt ud af det.

Dermed være det ikke sagt, at der ikke kan komme et Forslag, man lige godt trods alt maa stemme for. For det er netop en af de sørgelige Ting ved det hele, at de Fejl, som efter min Mening er begaaet, kan rimeligvis nu ikke mere rettes. Skibet er sat ind paa en Kurs; der vel vanskeligt kan føre til andet end, at Staten maa opgive at have noget med Banken at gøre. Jeg tror, det bliver en dyr Behandlingsmaade; men efter Omstændighederne kan det alligevel blive den, der, som Forholdene nu en Gang har udviklet sig, bliver den eneste mulige. Jeg beklager det, og jeg vil slutte med at udtale, at jeg beklager at maatte sige, at jeg tror, at den højtærede Ministers Forhold til hele denne Sag har været et saadant, at den bliver Staten dyrere, end den burde være blevet.

Handelsministeren (Slebsager): Hvis jeg vilde sige, at det Lovforslag, jeg har forelagt det høje Ting, havde faaet en særlig velvillig Modtagelse, vilde jeg jo ikke være i fuld Overensstemmelse med Sandheden. Derfor forekommer det mig ogsaa, at det maa være højst ejendommeligt for dette Ting at høre det ærede Medlem Hr. Stauning i Begyndelsen af sin Tale nævne, at der allerede forelaa en Sammenrotning; det maa forekomme dette høje Ting højst ejendommeligt, efter at det har hørt Ordførertalerne fra de forskellige Sider, og ikke mindst efter at det har hørt den Tale, som det ærede Medlem Hr. Korsgaard nu lige har holdt.

Den eneste af Ordførerne, som jeg kan takke for velvillig Modtagelse af Lovforslaget, er mit Partis Ordfører (Aksel Jensen); men der er dog een Ting, jeg kan takke samtlige Ordførere for — og det er i den Situation, i hvilken vi staar, i Virkeligheden ikke det mindst væsentlige — nemlig dette, at samtlige Ordførere har været villige til at gaa ind i en Realitetsforhandling om Spørgsmaalet. Jeg retter denne Tak ikke mindst til det ærede Medlem Hr. Stauning, som gennem hele sin Tale opgav Statsbanken i denne Situation; selv om det ærede Medlem principielt fastholder Statsbanken, erkendte det ærede Medlem, at i den Situation, vi